

ΛΑΜΠΕΤΗ ΚΑΙ ΧΟΡΝ

Ο Δημήτρης Χορν και η Έλλη Λαμπέτη υπήρξαν ζευγάρι και στον κινηματογράφο και στη ζωή. Γνωρίστηκαν όταν η Λαμπέτη ήταν φοιτήτρια στη δραματική σχολή. Το πρώτο συναίσθημα που ένιωσε ο ένας για τον άλλον ήταν μια αντιπάθεια, που ύστερα μετατράπηκε σε έρωτα.

Έπειτα από έξι χρόνια κοινής ζωής, το 1959, ο Χορν και η Λαμπέτη χώρισαν. Η είδηση δεν άρεσε καθόλου στους πιστούς θαυμαστές τους. Κανείς δεν έμαθε τους λόγους που οδήγησαν το ζευγάρι να ακολουθήσει διαφορετικούς δρόμους. Οι δυο καλλιτέχνες σοβαροί και επιλεκτικοί στις παρέες τους, προστάτευσαν το μυστικό τους μέχρι το τέλος. Για πολλά χρόνια δεν μιλούσαν καν μεταξύ τους, ενώ από τη στιγμή του χωρισμού, δεν έπαιξαν ποτέ ξανά μαζί.

Η Έλλη Λαμπέτη και ο Δημήτρης Χορν έζησαν στην δεκαετία του '50 έναν έρωτα μεγάλο που κράτησε επτά χρόνια. Γνωρίζονταν βέβαια από χρόνια. Ενώ υπήρχε αρχικά κάποια αντιπάθεια μεταξύ τους, η Έλλη είχε προσέξει πόσο φίνος και κομψός ήταν και τι ξεχωριστό χιούμορ είχε. Ο Χορν την πείραζε πάντοτε, καθώς η Έλλη κουβαλούσε παντού μαζί της ένα βιβλίο. Καθώς ήταν πολλά τα μέλη της οικογένειας, το βιβλίο έπρεπε να διαβαστεί γρήγορα για να περάσει από χέρι σε χέρι. Στο θέατρο όμως την κοροΐδευαν πως παριστάνει τη διανοούμενη.

Το 1953, η Έλλη αρχίζει να ερωτεύεται τον Χορν. Κρατάει τις αποστάσεις όσο μπορεί. Κάποια στιγμή εξομολογείται στον άντρα της : «Μάριε, ξέρεις την γνώμη μου για τον Χορν και πόσο με εκνευρίζει ο χαρακτήρας του. Αλλά, άκου ένα παράδοξο! Τον ερωτεύομαι.»

" Στην "Αγαπούλα", οι αντιστάσεις υποχωρούν. Είναι άλλωστε ένα πολύ ερωτικό έργο, όπου οι δύο πρωταγωνιστές είναι επί ένα δίωρο αγκαλιά στη σκηνή, φιλιούνται κ.λ.π. Στην πρεμιέρα του έργου "Αγαπούλα" ο πατέρας της Έλλης πεθαίνει. Ο Παππάς την ρωτάει αν θέλει να αναβάλουν την πρεμιέρα, ενώ ο Χορν στέκεται δίπλα του και την κοιτάζει. Χωρίς να της λέει τίποτε, απλά την κοιτάζει. Η Έλλη απαντά "Δεν θα αναβάλουμε καμιά πρεμιέρα". Βγάζει την παράσταση και είναι άψογη.

Βέβαια, στη σκηνή υπάρχει και ο Χορν, ακόμη και σε στιγμές που το έργο δεν τον έχει ανάγκη. Στην πρώτη πράξη πίνουν κρασί. Εκείνος της μιλάει χαμηλόφωνα για τη ζωή και το θάνατο. "Ο πατέρας σου ήταν άρρωστος. Ήξερες πως θα πεθάνει κάποια στιγμή." Της κρατά σφιχτά τα χέρια. "Πρέπει να μάθουμε να κοιτάμε τον θάνατο στα μάτια, Έλλη".

Πόσο γενναίος, είναι λοιπόν, ο Χορν εκείνο το βράδυ... Αυτός ο ευάλωτος άντρας που φοβάται τις αρρώστιες και για ένα συνάχι είναι ικανός να μπει στον Ευαγγελισμό, εκείνη τη νύχτα έμοιαζε τόσο γενναίος, ικανός να αψηφήσει τον θάνατο και όλες τις δυστυχίες για χάρη της αγαπημένης του. Συνέρχεται με την βοήθεια του. Ήδη μέσα σε δύο εβδομάδες νιώθει καλύτερα.

